

Radics Dorka Hiromi: Meglepetés-nap

1.

Az ég tetejéről a sápadt hold ragyogott,

A csillanó tó szépen befagyott.

Fentről száz meg száz kicsi csillag néz,

Fényük simogat, mint apró kéz.

A faluvégen parányi viskó áll,

Benne valaki egy palackot talál.

Nem egy valaki, ők bizony gyerekek,

Kezükből szakadt pergamentekercsek.

Térképnek tűnik, talán kincshez vezet,

De mindenesetre sok darabra esett.

Minden fiúnál egy-egy térképrészlet,

De nézzük csak, ott egy lány, Betti, ki most előlépett.

Nála is egy térképrészlet, és most felmutatja,

S felkiált egy kis legény: „Héj! Nézzetek oda!

Az ott egy vörös x és a térkép egy darabja!

Ez már kincshez vezet!” És repül a kalapja.

Összeragasztották a térképet és megfigyelték,
Hogy a ragasztott vonalak a várost kettészelték.
Ekkor megszólalt a Durci Danika:
„Nézzük meg, hová vezet a térkép, Kis Miska!”

Megbeszélték, hogyan fogják tovább keresni,
De későre járt, az idő, haza kellett menni.
Mind tudták, hogy másnap is összeverődnek,
De nem mondhatják el se gyerekeknek, se felnőtteknek.

2.

Mire a nap elérte az ég tetejét,
A kis csapat elővette kincsestérképét.
Egy lapra lemásolták, nézegetni kezdték,
És keresni azt a helyet, ahol a kincset vélték.

De a nap szekere gyorsan gördült,
És a kis csapat elé került.
Ők meg csak mentek, be a malomba,
Ahol a molnár épp a zsákokat rakodta.

Köszönt a gyerekeknek, de ők rá sem néztek,
Csak követték tovább a térképet.
A molnár meg úgy mosolygott,
Mint aki valamit tudott.

Amint a malomkeréknél a vízbe pillantottak,
A tó medrében valami érdekeset láttak.
Egy kőtábla volt az, rajta valami üzenet,
El is kezdték olvasni, mert nem bírták a türelmet.

„Ha nálatok a térkép, és ezt olvassátok,
Akkor a kincset is megtaláljátok.
Csak kövessétek mindig a térkép útját,
És figyeljétek meg a város szökőkútját!”

3.

Most már kíváncsian mentek onnan tova,
S a szökőkút mellett megpihentek volna,
De megint találtak egy új üzenetet,
És megálltak, mert lekötötte figyelmüket:

„Remélem, a malomnál már jártatok,
Mert különben hiába fáradtatok.
Mindig csak a lenyugvó napot kövessétek,
Akkor megtaláljátok azt, amit kerestek!”

Most már szinte futottak, annyira izgultak,
S az utat követve egy tisztásra jutottak.
Egy kis házikó áll a tisztás közepében,
Ekkor köhintett egy hang a gyerekek közelében.

Néztek jobbra, balra, de senkit sem láttak,
Habár körülnézni azért még megálltak.
Találni embert így sem találtak,
De a kis házhoz gyorsan odasétáltak.

Bemenni nem mertek, csak kint álltak és néztek,
Betti mégis elindult, hogy ott bent körülnézzen.
Kövétték a fiúk is, és ahogy beértek,
A falu háromnegyede mind ott letyepetyéltek.

De amint a gyerekeket meglátták,
Gyorsan helyüket megtalálták,
A hentes a gyerekek elé lépett,
És mély, dörgő hangján beszélni kezdett:

„Kedves Gyerekek! Lehet, ezt nem értitek,
És hogy mit akarunk itt, megkérdezték.
Ez a kincs, amiben álltak,
De látom, hogy a magyarázatot várjátok.

Nektek épült ez a ház, ajándéknak készült,
Melynek építésében az egész város részesült.
Az előző ház kicsi volt, benne el nem fértek,
És ahogy az ajtón bejöttek, a tömegre léptek.

Reméljük, hogy örültök, s hogy használni fogjátok,

Mert ha nem, majd én használom, kis barátok!”

„Köszönjük, ez igen nagylelkű ajándék,

De én most szívesebben kincset találnék!”

Értetlenül néztek a falu felnőttjei

De Lajcsi apukája elkezdte magyarázni:

„Ez a kincs! Ezt keresitek! Ez a nagy ajándék!

Nem pedig holmi felesleges játék!”

Csodálkoztak a gyerekek, de örültek! Nagyon!

Örömtáncot jártak, és felmáztak a falon!

Házavató ünnepséget hirdettek másnapra,

S ez lett a gyerekek legboldogabb napja.